BRUNO DEHAYE

Maestrul multiplicat

Bruno Dohaye, 34 ani,, contabil la Primăria unui orăşel cu 5 mii de locuitori: FISMES, situat în regiunea Champagne, la 150 de km de Paris şi ziarist - corespondent al unui cotidian de mare tiraj, din Paris, căsătorit, este tatăl a doi copii (unul de 7 şi unul de 4 ani).

în fandomui francez este „spsit" relativ tîrziu, primele texte publicate în fanzine fiind în urmă cu patru ani. Spera într-o zi să devină un „profesionist" în science - fiction, dar pînă atunci se mulţumeşte să editeze un fanzin intitulat: L'ANQLE OUVERT, (format A5, 12 pagini, tiraj: 100 de exemplare). Colaboratorii se numesc, în mod automat, „Angulair&s" şi nu sînt retribuiţi în nici un fel. Multe din textele publicate sînt scrise după metoda „round-robin": un „angulaire" începe un text, un al doilea îi continuă... iar un altul îl încheia- (se mai numeşte „scriere la două, trei... sau mai multe mîini").

„Maestrul multiplicat" (Le Maitre Multiplie) este un test apărut în fanzinul „Courrier d'Arkham" şi în volumul de povestiri:„Soleil Noir". Traducerea fiind făcută după versiunea din „Soleil Noir", 1991.

Mă numesc Jerome Asterfeld. Mulţi dintre dumneavoastră mă cunosc şi îmi apreciază, ceea ce se numeşte în mod obişnuit, talentul literar. Pasiunea mea pentru scris nu este un lucru nou.toată viaţa mi-a fost o lungă luptă pentru găsirea cuvîntului ce v-ar putea înmărmuri de admiraţie, fraza capabilă de a se fixa în mintea dumneavoastră... Dar să lăsăm la o parte aceste lucruri fără importanţă şi să vă vorbesc despre mine. Aceasta nu din lipsă de modestie, credeţi-mă, ci pentru a înţelege mai bine grozăvia faptelor.

Această scriere este diferită, a fost scrisă cu lacrimile şi sîngele meu. Cu ruşine. Nu există ima-ginaţie.doar adevărul strigător. Urletele care fac să tremure uşa dumneavoastră în acest timp al Apocalipsului sînt martorii trişti ai acestei întîmplări. Nu încercaţi să deduceţi că aş fi un nebun, un megaloman periculos. Este vorba doar despre simpla poveste a unei prea mari poveşti de dragoste.

Totul a început într-o zl de Ianuarie 1995. Vîntul sufla în rafale şi zăpada care acoperea crengile copacilor nu era nici pe departe la fel de rece ca scrisorile de refuz ce se adunaseră sub uşa de la intrare. Multe dintre ele erau eternul mesager al

unui editor incompetent, incapabil să aprecieze profunzimea gîndurilor mele; mai mult, cata-logîndu-le ca iluzii. întotdeauna, MAESTRUL a încercat ca prin puterea gîndului să evadeze din această închisoare a timpului. Am fost tentat să-l egalez, dar fără nici un succes. Nu am trăit decît în umbra lui. *Admiraţia* mea pentru Lovercraft s-a transformat în invidie, în duşmănie. într-o ură feroce. Cînd, nu ştiu pentru a cîta oară, citeam aventura lui Herbert West. mi-a venit această idee, care m-a făcut să abandonez totul în favoarea tomurilor de medicină. Am luat legătura cu Universitatea Miskatonic; colindam spitalele şi morgile. Pasiunea pentru cărţi nu am pierdut-o definitiv, din contra... Schimbasem doar orientarea, îmi descoperisem talentul adevărat, graţie căruia aveam să mă răzbun.

Anul a trecut cu repeziciune. Am pierdut legătura cu toţi prietenii; nu mai aveam nici măcar duşmani. O flacără, pe care cei mai mulţi au calificat-o drept stranie, îmi mistuia privirea. în martie 1977, o mică fiolă cu reflexe brune îmi recompensa munca depusă. Am părăsit pămîntul francez pentru America. Am descoperit destul de repede mormîntul lui Howard P. Lovercraft, în Swan Point Cemetery, Eram atras de piatra funerară ca un îndrăgostit de iubita lui. într-unui din buzunare purtam flaconul de sticlă de care nu mă despărţeam niciodată. Am şoptit o rugăciune pentru a-mi linişti cunoştinţa, apoi m-am întors.

Am închiriat o casă spaţioasă în apropierea cimitirului, după care am făcut o vizită de curtoazie eminenţilor profesori de la Universitatea Miskatonic. 0 mică urnă aurită, aflată la intrarea în clădirea Universităţii, adăpostea rămăşiţele lui Herbert West, readucătorul la viaţă a celor morţi, pionier al ştiinţei paralele. Eram fericit, mersesem mai departe decît el!

Am aşteptat o noapte în care ploaia să taie pofta oricărui om normal de a se plimba. Nu mi-a fost'prea greu să regăsesc Swan Point Cemetery. Aplecat, orbit de ploaie, am început să sap la baza monumentului funerar al lui Howard P. Lovercraft, folosind o lopată de infanterie. Coşciugul a apărut în curînd. Am scos un sac mare din plastic în care am introdus giulgiul de pînză aflat înăuntru, totul cu gesturi rapide, pentru a nu avea timp să mă gîndesc la grozăvia faptelor mele. Oasele MAESTRULUI se aflau în sac. M-am tîrît pînă la automobil şi am demarat în trombă.

în interiorul casei plutea o lumină difuză, care se potrivea de minune caracterului meu sumbru. Rămăşiţele marelui scriitor se aflau pe o masă de oţel inoxidabil. O tibie, un femur, cîteva vertebre, craniul... Herbert West reanima cadavre abia răcite injectînd soluţia sa în creierul încă plin de imagini, din viaţa abia părăsită. Un os, o unghie, o bucăţică infimă de came îmi sînt suficiente. Mă adresez memoriei genetice închise în fiecare celulă, nu creierului.
Am înfipt acul seringii într-o coastă. După cîteva clipe, aceasta a început să freamăte. Fîşii de carne însîngerată creşteau văzînd cu ochii, din osul-mamă. O inimă lua formă, pulsînd ritmic în timp ce o pereche de plămîni respirau sacadat. Corpul creştea. Intestinele palpitau... apoi au dispărut în spatele muşchilor abdominali. Picioarele tremurau, mîinile se agitau. Sîngele se scurgea în bălţi mari pe pardoseală.
în curînd, ochii Idolului meu - raţiunea mea de a mal trăi - clipeau pa chipul perfect recreat. Un rictus mi-a deformat faţa lividă.
S-a scurs un an. Cărţile lui Jerome Asterfeld se vindeau în lumea întreagă. „Pastorul în mormînt", ultima apariţie, o adevărată capodoperă, cunoscuse un succes fulgerător.
Mă întorsesem doar de cîteva ori în Franţa, unde ultima carte tradusă: „Lovitura pisicii" se vînduse ca pîinea caldă. Editorii fără scrupule, care făcuseră din mine un monstru josnic, îmi făceau ochi dulci. Le-am răspuns cu dispreţ.
Şfîrşitul acestei triste istorii a fost în 1999. Predasem „Iarba blestemată" agentului meu literar. Casa plutea într-o linişte dulce. Pregătisem prînzul pentru „Lovercraftii" care scriau fără odihnă în subsolul casei. Erau şase. Primul, *recompus dintr-o coastă,* îmi oferise nuvele fără originalitate. Le păstram într-un sertar pentru zile negre. Al doilea şi al treilea, *recompuşi dintr-o tibie,* creaseră primele două romane care îmi aduseseră celebritatea. Ultimii trei, *obţinuţi dintr-un antebraţ, o altă coastă şi craniu,* îmi asiguraseră succesul.
Mă îndreptam spre uşa de la pivniţă, cînd mi-am dat seama că este întredeschisă. Neliniştit, am coborît încet treptele care duceau în subsolul umed. Jos, nu se aflau decît patru „Lovercrafti". Doi dintre ei s-au repezit la mine, imobilizîndu-mă. Strigătele lor furioase îmi răsunau în urechi ca nişte acuzaţii justificate. De luni de zile îi exploatam, obligîndu-i să scrie tot timpul, folosindu-mă de ei pentru renumele meu.

Din neglijenţă uitasem uşa deschisă şi ei descoperiseră cum foloseam întreaga lor muncă. Singur nu aveam nici o şansă. Descoperiseră fiolele regeneratoare şi aceasta îi înnebunise de durere. Ultima amintire pe care o am este aceea a unui Lovercraft care mă ridică şi mă izbeşte de zidul de beton. Un alt Lovercraft spărgea fiola de acelsai zid. Capul îmi explodează în urma impactului cu suprafaţa de beton.
Mi-am revenit ceva mai tîrziu. Aveam o stare de spirit neobişnuită, asemănătoare unui om mort revenit la viaţă. Unul din „Lovercrafti" mă ucisese, *dar* preţioasa substanţă scurgîndu-se pe zid, întîlnise cadavrul meu şi mă trezise la viaţă.
Am rămas cîteva clipe nemişcat, apoi am deschis televizorul. Am descoperit ceea ce a devenit de acum cotidian „multiplicat în sute de mii, Haward P. Lovercraft" distrugea lumea, mînat de ura produsă de mine.
Ştiam ce am de făcut.
Am fabricat rapid lichidul miracol, sursa nefericirii umanităţii şi mi-am tăiat părul în mii de fire. Le-am aşezat pe pardoseală şi am vărsat peste ele soluţia. în scurt timp, primii „Jerome Asterfeld" au început să se ridice cu mişcări lente.
în timp ce scriu aceste rînduri, legiunile mele au pornit în urmărirea MAESTRULUI multiplicat. Iar eu, adevăratul Jerome Asterfeld, voi merge pentru a mă ruga la mormîntul profanat din Swan Point Cemetery.
Traducerea Nicolae C. ARITON